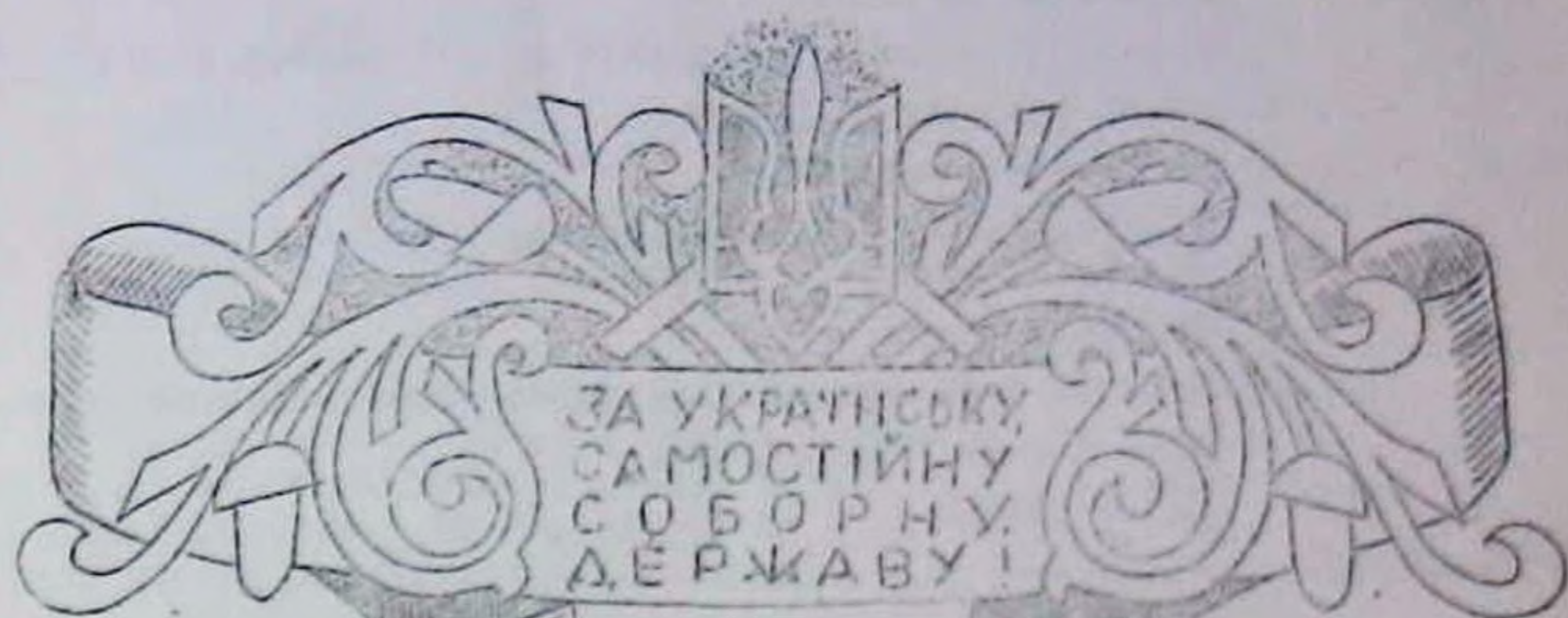

СВОБОДА
НАРОДАМ!

СВОБОДА
ЛЮДИНІ!

ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

на М. Мухомі

- МІСЯЧНИК -

Ч. 2.

- ЛЮТИЙ 1948 -

РІК

З М І С Т :

1. І.Г. - Боротьба ідеологів
2. Н. - Визвольна революція народів А. ("Набет" Корбонич.)
3. Ш.П. - Українська Жанна Д'Арк
4. М.Л. - За що бореться УПА
5. Цілі большевицької політики на Україні і завдання нашої боротьби. (З Деклярації Пров. СУН 1945).
6. Правдиві факти.
7. Яр-Із. - Один із багатьох наших рахунків большевицьким катом.
8. К. - Бити порога "ого зброєю.
9. УНС - Різні вістки.
10. "У.Т." - А Л О Н.

В и д а є : Проп. і Сусп. Референтури ТП ЗЧОУН. (на правах
Рукопису)
Редагує : Колегія

На Прес - Фонд „В.Ш.“ зложили друзі одного з гостелів 51

БОРОТЬБА ІДЕОЛОГІЙ.

Могутньою і головною ідейною силою революційно - визвольного руху, що піднімає всі народні маси СРСР проти кремлівських васалів, являється воююча Україна і її революційний націоналізм.

Націоналізм як ідея наповнює найціннішими цінностями всі всі прогресивні - передові ідеали народів - націй, імя яких - Свобода народів і людини. Український націоналізм - це ті власні цінності українського народу, які живуть в ньому відвічно і дають невичерпану силу віри в переможність святої реальної ідеї - Українська Самостійна Соборна Держава. Ідея української державності це і є властиво український націоналізм, якої найбільше жахаються більшовики і яку компартійці чекістського центру - Кремля, постановили обов'язково знищити, бо ідеологія націоналізму від українського народу перекинулася і відродилася і серед інших народів - націй. Ідеологія націоналізму живе в українському народі відвічно і зрослася з ним так міцно, що відірвати одне від другого це рівнозначно знищити доценту українську націю. Якраз до цього і прагнуть більшовики в своїх дерамних намаганнях.

Більшовики в своїй пропаганді, літературі, через кіно, радіо і пресу, через своїх пропагандистів і агітаторів призначають величезних зусиль, щоб змалювати українських націоналістів - революціонерів, як найжорстокіших ворогів українського народу. Зрештою рафінована брехня і найбрутальніший терор з давня являються у більшовиків випробовуваною, найліпшою методом запаморочування розуму своїм підмоглим, щоб ті не бунтувалися проти "власної влади".

У всій більшовицькій брехні від 1917 р. і до тепер проходить червоною ниткою одна і та ж підстанова - а це, що: "внутрішня контрреволюція внарі з міжнародною хоче реставрувати капіталістично - експлуататорську систему в СРСР, щоб утвердити експлуатацію, гноблення і поневолення західними чи американськими капіталістами і поневолення свободний, щасливий советський народ".

Таке твердження на ґрунті більшовицької моралі дає кремлівським верхівцям право беззастережно нищити всіх, хто лише в імя дійсно правдивої демократії, в імя людськості заборне хоч якийсь-будь голос, який йде в розрив більшовицької ідеології.

Петлюрівщина, уніатизм, хвилювання, шумовини, окрипанищина, чубаревщина і т.д. все це, незалежно від ідейної засади, розглядалося більшовицькими як прояви українського націоналізму, як агентура буржуазно - націоналістичної ідеології, як намагання відірвати Україну від Москви.

Сьогодні новим, і старим ворогом більшовицької імперіалістичної Москви остаточно став український націоналізм, який називають популярно "бандеризмом". Ідеологія Організації Українських Націоналістів - Самостійників, виявилася козачою, демократичною і смертельно небезпечною для партійної верхівки московських імперіалістів, що Москва дала наказ всім своїм марксо - лєнінським ідеологам за всяку ціну знищити "бандерівську" ідеологію, розбити її на ідеологічному більшовицькому фронті, огнем і мечем викорчувати її з душі демократичного українського народу. Але ні одна нація так не загрожувала більшовицькій, як загрожувала українська своїм націоналізмом. І ні одна ідеологія так міцно і глибоко не вкорінилася в серцях і почуттях українського народу як ідеологія т.зв. "бандерівська".

Чому? А тому, що ідеологія "бандерівська", відрізняючись націоналізму це є реальна, живе і опрацьована ідеологія народу, бо вона в своїй суті і змістові розкриває всі протиріччя напруженого сучасного політичного - економічного та суспільного - громадського життя народу - нації. Вона відображає всі суспільні соціальні

прагнення поневоленої, пригнобленої закріпаченої української нації, але не тільки української нації. Вона, ця ідеологія, далеко виходить за межі української нації і дає підвалини розв'язання міжнародних та внутрішніх взаємовідносин, на підставі ідеї повної свободи народів і людини, яку визнають всі народи - нації.

Тому, що ідеологія націоналізму приводить до руху і активного чину революційно - визвольної боротьби всіх народів - націй проти імперіально - большевицької системи - ідеологи сталінської кліки та всі їхні помічники і прихильники одержали наказ - обливати найгіршим брудом революційно - визвольний рух, знищити ідеологію націоналізму на ідейному большевицькому фронті, змальовувати і очернювати націоналістів - революціонерів, як "фашистських псів", "бандитів", "насилників", та "грабіжників".

"Якщо хочемо знищити українських націоналістів - контрреволюціонерів, українських фашистів, в першу чергу ми мусимо знищити їхню ідеологію". Так пише газета "Радянська Україна". Отже московська партійно - імперіалістична кліка в сучасний момент щонайбільше посилює спроби боротьбу на ідеологічно - світоглядному фронті проти українського націоналізму. Теоретично - ідеологічний большевицький пресовий орган ЦК ВКП(б) - журнал "Большевик" за 1947 рік в числі 7, у своїй великій статті заявляє, що "українські наукові робітники зараховані націоналістичними зхилами, ігнорують марксистсько - ленінське вчення про суспільно - економічні формації, які були в історії українського народу", та що "сучасні українські письменники, літератори і науковці УСРР висвітлюють історичне минуле України в буржуазно націоналістичним, а не пролетарським напрямі". Звідси ми вже бачимо, які нуртують настрої навіть серед совєтської української наукової сили. Що ці настрої є націоналістичні, ми вчеповнено сумніваємося, а чи вони є "буржуазними" - це не большевицького ума справа, бо у них все, що не є їхнє, є буржуазне. Українському народові ліпше знати що є буржуазне, а що ні. Ми знаємо до чого веде і така критика, яку робить журнал "Большевик", та що вона за наслідки за собою тягне. Після неї, як правим, в совєтській системі наступає репресія і праця енкаведистів. Носіїв "буржуазно - націоналістичної" ідеології, або "носіїв зародків її" знищується як ворогів народу, література і наукові твори вилучаються, а народові підноситься большевицька ідеологія, оздоблена "найдемократичнішими" бреханими прикрасами.

Якні весь совєтський пресовий арсенал, на тиску совєтського гулика пише величезні статті про українських націоналістів, а доповідачі та лектори - пропагандисти улаштовують чисельні публічні лекції, на яких висюдаючи з себе хотять "здемаскувати" українських націоналістів і їхню ідеологію.

Можемо ствердити, що минуло вже тридцять років, а большевикам так і не повелось кардинальним та ленінсько - сталінським вченням заступити українську ідеологію націоналізму. І не тому це не вдається, що большевики не мають необхідних засобів, середників, людей чи змоги, а лише тому, що марксо - ленінська ідеологія є безсилна на життєва, людська і мертва трухлявина для життя. Вона лише гальмує прогресивний процес європейського людського розвитку та позитивно не розвиває ні одне позитивне чи соціально - економічне життя нації - народу.

Большевицька кліка вже не в перший раз досліджує світ тиск в боротьбі проти українського націоналізму. Історія тридцятирічного існування УСРР в "спільній родині братніх народів під керівництвом старшого брата, російського народу" - має безліч фактів і доказів цієї боротьби.

Та боротьба фактично не припинялася ні на одну хвилину. Марено загрози українського націоналізму та націоналізму всіх поневолених націй, ідеал якого є суверенність і самостійність, непокоїть большевиків тридцять років. Націоналізм не є доречна ідея, ідея в

наступі проти всілякої диктатури над свободою націй, проти тоталітарності, кабали і визиску, - за свободу життя десятків мільйонів трудових мас, за власний національний і культурний розвиток за мир і спокійне життя та за міжнародну дружбу всіх народів.

Ідея націоналізму категорично заперечує вступно вгадані класові держави, у яких провідною, нерухомо закріпленою верхівкою стає одна класа або кучка диктаторів. В розумінні націоналізму, в національній державі всі проварки і верстви суспільства, всі продуценти користуються однаково - рівними правами і захищаються державними законами. Для націоналізму вартість суспільства складається не сірі, пригноблені, експлуатовані маси, а кожний індивідум, кожна людина цієї суспільності, бо лише вона творить народні добра для нації, пилаєє орен праці в користь нації - народу, витворює народні цінності для власної національної держави і всього людства.

Большевики в своїй брехні проти українського націоналізму звинувачують його, що він є проти українського народу, що він хоче повернути історію України до часів куркульського і поміщицько - капіталістичного устрою, що він прихватує англі - американським капіталістам, які хотять не лише Україну, але і весь СРСР перетворити в свою колонію.

Очевидність цієї брехні - ясна і незалежна і нехай вона нікого не дивує, бо це марксист Пресбурженський в своїм творі "Мораль і класовий стандарт" - написав, що "держави робітників (цебто СРСР) оточена зараз ворожими капіталістичними країнами, вважає брехливістю дуже корисною і потрібною". Українському народові зрозуміло, хто проти кого; чи проти них український націоналізм, чи проти них московсько - большевицький імперіалізм? Для українського народу є не випадковим, що доти, доки існуватиме тюрма народів СРСР, доти існуватиме большевицький імперіалістичний поневолячий центр. - Москва - боротьба України проти Москви не припиняється, а ідеологією цієї боротьби буде націоналізм.

Сьогодні націоналізм стоїть на стороні світового миру і перешкоджає задуманій світовій большевицькій революції. За його почином повстав такий могутній фронт поневолених народів - Анти-большевицький Блок Народів, що нейтралізує і знищує стрімкий большевицько - московської експансії заборону і окупувати весь світ.

В своїй безпідданості створення світового комуністичного ладу москаль Ленін проповідував, що "до нас важко, щоб наші три чверті людства загинуло в задуманій світовій революції, - важко те, що революція перемогла, а остання чверть стала комуністичною". До такого безвідданого доведення ідеолог большевизму, що закликає по своїй смерті "дело Леніна" продовжувати імперіалістичні Сталінові. Тому большевики так і моткають на всіх фронтах боротьби проти України та її націоналізму, а в тім і на фронті ідеологічному, бо націоналізм якраз і став на перешкоді здійснення заміру Леніна "нищити три чверті людства в імя світового виступання".

Марксизм - ленінізм має давно абсурдизував на всіх фронтах і тепер став лише гаслом бездумної большевицької експансії, яка затеки прогріє практичного сьогут імперіалістичного світогляду висунула на допомогу своїм західноєвропейським російським воїнізм, у якому "всупує силам світового патрістичного народу" висунується великодержавний і великопросторий імперіалістичний "русний націоналізм". Цим "націоналізмом" большевики хотять протиставитись українському хитрому і реально - прогресивному демократичному націоналізмові, що нічого загального не має з російським націоналізмом інакше як зовнішній морінізм.

Переляканий на смерть зростом національно - революційного визвольного руху України та всіх поневолених Москвою народів більшовизм в останніх зусиллях кинув проти Великої Визвольної Революції народів всі засоби терору, зброї, карні загони енкаведистів, пропагандистську брехню, підступ, шуканство і провокацію та ідеологію, щоб уникнути грізної небезпеки, яка змете і знищить "володарку і собирательницю землі руской" - Москву, а з нею і партійну кліку совєтських верховодів. Але подолати цю небезпеку вони не в силі. Смерть більшовицькій тиранії вже історія людства записала на своїх сторінках. Цю смерть несуть поневолені народи - нації в імя: "Свобода народам, свобода людині" !

" УКРАЇНА МОЖЕ ІСНУВАТИ, ЖИТИ, РОСТИ, І РОЗВИВАТИСЯ ЛИШЕ ЯК САМОСТІЙНА, СОБОРНА І СУВЕРЕННА ДЕРЖАВА. ВСЯКА ІНША ФОРМА - ЦЕ ЇЇ СМЕРТЬ".

ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ НАРОДІВ АБН.

І Соціальні ідеї Визвольної Революції Народів АБН. Наші ідеї Визвольної Революції можемо сконкретизувати в одне коротке, але глибоко-змістовне заложення, яке висловлюємо гаслом: "Вся влада народам!" Однак без національного визволення не може бути й мови про визволення соціальне, тому не може бути й мови про владу. Лише національне і соціальне визволення дасть народам державну владу. Хто цього не розуміє, той не може взагалі розуміти нашого змісту визвольної Революції Народів АБН.

Протиставлячи фальшиві тези Маркса, що "у пролетарів не має батьківщини", великий революціонер Мацціні сказав: " - не надійтесь досягнути свого звільнення від несправедливого соціального стану до того часу, доки ви перш за все не досягнете свободи для своєї батьківщини. Не дайте обдурити себе думкою, що ви зможете поліпшити свої матеріальні умови життя без попереднього рішення цієї проблеми. Це вам не поведеться. Лише батьківщина, ваша власна батьківщина, зможе здійснити ваші бажання"...

Звідци, як бачимо, першою причиною всілякого соціального лиха, яке переживають народи поневолені більшовизмом, є національне поневолення.

Більшовицький імперіалістичний центр, Москва, насильно накинув нашим народам чужу і ворожу, для цих народів, владу. Він поневолив їх національно, а це потягло за собою і поневолення соціальне. Отже, тому наші соціальні революції можуть бути лише національні, бо як уже зазначено раніше, без національного визволення не може бути визволення і соціального. Наша Визвольна Революція Народів АБН є і національною і соціальною революцією. В чому ж, властиво кажучи, полягає зміст такої революції? Зміст кожної соціальної революції лежить в першу чергу, в тому, що поневолені до цього часу різні народньо - громадські прошарки - класи беруть безпосередньо в державі політичну владу в свої руки і самі, на своє зрозуміння і на власну волю, устанавлюють на власну користь соціально - політичний і господарський устрій, усталюють підвалини цього устрою та підвалини власного культурного життя. Коли володіння всіма засобами та продуктами виробництва переходить до рук нового громадського прошару чи суспільної верстви, або нової класи, коли усталюється і нормується форма суспільності, а культурні вартості є власністю цих класів чи прошарків - то лише в цьому випадку можемо говорити про соціальну революцію. Потрібно підкреслити, що соціальні революції н і к о л и не здійснюються пануючими до цього часу класами, але завжди без них, скорше проти них, а навіть і на їхніх трупах. Серед народів АБН, що ще

давно поневолені більшевизмом, нині не має ніяких соціальних класів "власного походження", котріб протиставилися оден другому в середині наших народів. Наші народи є нині фактично загально пограбовані маси, перетворені в "единодушних" пролетаріів", які є голодними та експлуатованими невільниками більшевицької державної машини. Робітники, селянство, трудова інтелігенція - всі вони в СССР знаходяться на одному рівні, живуть однаковим, жалюгідним життям та несуть на собі тягар непосильної, невільницької, каторжної праці. Всі вони прикуті, як арештанти, до всего місця праці. Ця праця немає нічого загального з цією "радістю і героїзмом", про яке голосить більшевицька кліка визискувачів. Таким чином в СССР існує лише одна пригноблена "класа", яка і морально і соціально поневолена. Цією "класою" є кожний нарід зокрема, що в цілості складають разом одну соціально - пригноблену та експлуатовану "класу". Серед тих народів немає, як це було за капіталізмом, класів власної буржуазії, поміщиків, класи робітників, трудового селянства, інтелігенції і т.п. Щоправда розуміють ще таку назву як "робочі", "селяни", "інтелігенти", але це є лише назви відомих професійних груп, які нині охоплені одним поняттям "класа трудящихся" - цебто фактично "народ", або згідно відповідного шабля його розвитку - нація.

Цей нарід, або інакшими словами нація, або має державу, або намагається до власного державного життя. Над цими народами стоїть паразитна класа визискувачів, державно-партійної бюрократії. Вона є головною складовою частиною всієї системи поневолення, що утвердив над цими народами, чужий і ворожий їм, більшевицько-імперіалістичний центр який керується центральним ядром, що знаходиться в Москві.

Народи-нації в СССР протиставляються весь час імперіалістично-диктаторській системі більшевизму, носієм котрої є ВКП(б) та радянський апарат насильства, який в своїх ділах спирається на НКВД, як також і на обдурену, стероризовану совітську армію. Як органічно-цілісні общини, народи-нації намагаються повалити чужу і ворожу для них більшевицьку систему поневолення. Знищення цієї системи та бу дова нового соціального устрою у власних інтересах цих народів, згідно принципів, що відповідають їхній власній волі - це і буде змістом їхніх власних соціальних революцій.

Але соціальні інтереси цих народів тотожні їхнім національним інтересам, а тому і їхня боротьба в першу чергу спрямована проти головного ворога, цебто Москви, більшевицько-імперіалістичного поневоляючого центру. Ця боротьба основним і головним своїм завданням поставила за цілю: відокремитися від більшевицької "метрополії" та зруйнувати тюрму народів-СССР. Це є фактично боротьба народів-націй за народну владу у своїх країнах, бо лише володіння цією владою є головна передумова соціальних змін. Влада сьогодні не знаходиться в руках наших народів. Таким чином, наші народи-нації, що сьогодні зовсім не розпорочені внутрішніми протиріччями і являються одноцілісними соціальними організаціями, і, як єдині моноліти, протистоять чужій, ворожій поневоляючій системі. Тому цілковито закономірно наша соціальна революція повинна бути національною революцією, вірніше - національними революціями наших народів.

Ще не було і не може бути ніяких національних і соціальних революцій без захоплення всієї влади тими, які ці революції здійснюють, в конкретному випадку народами-націями. Але потрібно мати на увазі, що в боротьбі за владу наші народи мають сьогодні ворога не в особі пануючої класи у власній середовищі (бо вони є безкласові середовища, безкласові трудові народи), а в особі чужого їм, примусово накиненого імперіалістичного більшевизму, який фактично є класом нерозвинутих та невольного життя. Отже соціальна революція для нас, для народів АЗН, одночасно визначає і революцію національну. Наша Визвольна Революція Народів буде революцією національно-соціальною. В першу чергу вона буде революцією

національно-соціальною. В першу чергу вона буде революцією політичною, цебто боротьбою за владу. Коли ж політичну владу захоплять у наших країнах в свої руки народи, вони здійснять всі ті зміни, до яких вони прямують, цебто вони здійснять у власних інтересах справедливий соціальний устрій. І коли ми говоримо, що ми боремося за свої власні, незалежні, суверенні національні держави, то це те саме, що ми в той же ж час боремося за владу наших народів в цих державах, за наповнення всього державного життя таким змістом, який дійсно і правдиво відповідав би інтересам наших народів сьогодні і в майбутньому. Джерелом всього лиха для поневолених большевизмом народів є це, що вони сьогодні в СРСР позбавлені властиво всілякої влади. Цю владу потрібно силою вирвати з рук ворога. А це якраз і є те, що наша національно-соціальна революція передовсім є революцією політичною.

/ Джерело "Набат" Орган міжнародньої вільної думки.
ч. I (5) 1947 стр. 3-4. Карбович "Вся влада народам"

- „Лише власною силою, лише революцією буде знищена більшовицька держава й буде збудована своя УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОБОРНА ДЕРЖАВА". Ми відкидаємо всіляку інтервенцію, пригожу кон'юнктуру, війну, яка нас визволить без нашої участі - це є теорії опортуністів. Ці теорії лише демобілізують й ослаблюють наші сили, вщеплюють бакцилі меншвартості, безпідметності, безвольності і безнадійності. За нас, для нас ніхто нам держави не збудує". - / Наша програма і боротьба/.

УКРАЇНСЬКА ЖАННА Д-АРК.

Після невдалих Визвольних Змагань 1917 - 21 рр., коли на українських землях закріплювались окупанти, коли вся Україна спливала кров'ю борців за незалежність а українське регулярне військо було інтерноване в таборах, частина українського воїнства перебрала в цивільний одяг та зорганізована в УВО, продовжувала боротьбу за незалежність. УВО, майбутнє ОУН, несплямлена у своїй лицарській честі, незломна духом, під проводом сл.пам. полк. Євгена Коновальця, великими своїми ділами вписувала до історії України героїчні чини скромних і дисциплінованих членів цієї організації.

Немалу й достатню роль в діях УВО, як і взагалі в історії України, відіграли українські жінки, між якими одне з перших мість належить сл.пам. Ользі Басараб з роду Левицьких.

Ольга Басараб - постать жінки незламного, крицевого характеру. З молодих років, присвятивши себе батьківщині, їде до кінця свого життя твердим шляхом визвольних змагань своєї Нації. Ольга Басараб йшла тверда, з високо піднятим чолом, просто в вічі дивлячись всім труднощам і переборюючи їх одну за другою. Боротьба і праця позначувала її шлях. З дитячих років залишилася круглою сиротою, а скінчивши освіту, віддається вся праці для України. Вона не знає, що таке втома. Для неї неіснує щось неможливе, в її повсякденні не знайшло місця - "брак часу". Віддаючи всі свої сили і весь час для справи, беручи активну, провідну участь в багатьох ділянках суспільного життя, знаходячи для всього час - працала всіх

своєю лагідністю, чулистю, ніжністю, і тою внутрішньою силою, що допомагала їй переносити найдорожчі втрати і міцно стояти на вибраному шляху. Справжня, глибока радість і щастя не тривала довго. В місяць по шлюбі чоловік її йде на фронт і не повертається. Ольга Басараб не заломилася. Біль переносить мужньо і виростає в ще міцнішу, непохитнішу постать.

Після Визвольних Змагань 1917-21 рр., коли наші рідні землі захопили різні окупанти, - Вона не опускає рук, не лишається осторонь, а стає активним членом підпільної праці УВО. Умови підпілля не можуть бути легкі, та вони не лякають її. Чиста жіноча душа, що вмів так ніжно і глибоко любити та твердий, незламний характер, божика, що бачить визволення лише в неупинній, завзятій боротьбі з ворогом - ведуть її в рядах революціонерів до трагічного кінця її молодого, повного сил, життя. 12 лютого 1924 р. не стало між живими жінки-революціонера - Ольги Басараб. В 35 році життя, скатовано до смерті, подісили її пороги українського народу після страшних, неймовірних знущань в в'язниці. Кати знали, хто Вона і хотіли, щоб виявила своїх товаришів, але твердістю її характеру, вироблену з молодечих років - не зламали ворожі тортури. Не вимовили заперкли в муках уста героїні бажаної відповіді. Це був час, коли найменша недискретність могла принести величезні шкоди для організації, навіть привести до її ліквідації. Хрустальний характер сл.п. Ольги Басараб виявився був при ревізії її мешкання. Коли в руки поліційних агентів попав обтяжуючий матеріал, Вона не завагалася взяти всієї вини на себе і по лицарськи заявила: "Так, це належить до мене і тільки до мене ! ..." Слідство в справі Ольги Басараб оповите тайною, бо її живого вже більше ніхто не побачив. Одне є певне, що від неї не відерли ні одного слова, яке могло-буть поглуб обтяжити. Закінчила життя мученицькою смертю, але такою чистою і хрустальною, як була.

Постать жінки ніжною, що вмів бути твердою і непереможною - виростає в символ героїзму. Він дає образ українки, до якого ми мусимо стреміти; лишає чиним своїм заповіт, який мусимо додержати. Нескравний образ людини, що своєю невтомною боротьбою з труднощами життя непохитно прямує до раз наміченої цілі, що неупинну боротьбу приймала Ольга Басараб, як саме життя, бо без боротьби, без перемагань всіх життєвих перешкод, що на кожному кроці ставлять на дорозі, щоб затримати, схилити, заломити людину - не розуміла життя та не вмів жити. В цій боротьбі, в переборюванні всіх труднощів, в перемозі над ними, крок за кроком, над дрібним і великим росла і виростала з маленької сироти у велику постать Героїні.

Зрозумівши й опанувавши себе, зумівши загартуватися в карності і дисципліні, без жодних застережень підпорядковуючись наказам Організації - раз на все стала на тернистий шлях, по якому йшли найкращі сини Батьківщини. Своєю відданістю і любов'ю, своєю приналежністю до України виявляла не словом, не порожніми балачками, але вперто, безкомпромісово працює у всіх ділянках суспільного життя, де лише жіноча істота могла принести користь.

Твердість характеру, викута боротьбою, вела Ольгу до кінця. І коли в тюрмі знущання катів переїмало всі межі - на залізці її ні виривання нігтів, ні змикрування ніг, ні шматування кінцівок тіла. Страшні муки завершила смертю, що на віки замкнула уста жової людини, але народила Постать-Символ. Ця трагічна смерть довершує образ Тої, що став для нас дороговказом на нашому шляху боротьби, що кличе нас докінчити почате! Її хрустальний характер, відданість і любов до України - хай буде прикладом для молодого покоління, а її образ - бажаним для тих, до їх доля завде в подібне наслання. Сл.п. Ольга Басараб - це ще один гордий пам'ятник, збір української жінки-лицаря.

Її ім'я зоріє в Українському Пантеоні Слави поруч імен наших великих людей та героїв, поруч імен славних жінок-героїв нашої нації, як легендарної сотничихи з Буші, Віри Бобенко, Людмили Старицької-Чернишівської, Олени Теліги. Вона стала прикладом для героїнь підпілля ОУН та бовричок УПА, які і сьогодні під проводом УГВР змагаються за Волю і Правду українського народу, за нашу Самостійну Соборну Державу, що було ідеалом і для сл.п. Ольги Басараб-Левицької.

В і ч н а С л а в а Г е р о я м і Б о р ц я м, щ о
в п а л и н а ш л я х у д о в о л і !

ЗА ЩО БОРЕТЬСЯ УПА.

/ УПС /... УПА, що порстала, як логічна історична коначність на шляху визвольної боротьби українського народу, був і є один з найважливіших засобів боротьби в умовах тоталітарного гітлерівського й сталінського поневолення. Безпосередню сполуку для повстання УПА дав нещадний політичний і соціально-економічний гніт гітлерівського загарбника та одночасне намагання большевиків підступно капіталізувати для себе окупанську політику Німеччини. Все ж УПА не родилася в результаті стихійної реакції українських мас на зовнішній тиск, але була запланована політичним керівництвом українського самостійницького руху, як найдоцільніша в той час форма боротьби за українську державу. Те, що в умовах нещадного окупанського режиму, який здавлював кожен найменшу спробу опору, могла повстати широко розгалужена і опановуюча щораз ширші терени централізована збройно-політична організація, керована одним центром, треба завдячувати фактові, що діючи тоді в підпільних умовах ОУН не тільки дала ініціативу для повстання такої централізованої армії, але дала їй до диспозиції свої найкращі кадри та повну піддержку своєї підпільної сітки, розгалуженої по всій Україні. Цій обставині треба завдячувати те, що не стало в той час місця в Україні для ніяких амбітницьких отаманських диверсій, що подібно до попередніх визвольних змагань, розщепили б могутню національну енергію та не дали б їй злитися в одне русло.

Специфічні умови буття українського народу в той час, тобто боротьба на два фронти проти двох мілітарних, але й політичних сил, зумовили те, що УПА стала не тільки збройним раменем українського народу, але водночас його збройною політичною силою. УПА проголосила виразну політичну платформу і для неї з'єднала українські маси. Тим однак не-менше УПА ніколи не стала політичною партією, ні не була збройним раменем якої небудь одної політичної організації. Вона була і є власністю всього українського народу. Те, що кадри самостійницької ОУН відігравали і відіграють в ній передову роль, є результатом того, що власне ця організація була в умовах німецької окупації України і є сьогодні одинокою серйозною політичною організованою силою, що осталася з народом в боротьбі. Все ж провід цілою визвольною боротьбою на землях забезпечено почерез УПА за Українською Головною Визвольною Радою, як тим органом, що покликаний до життя власне з ініціативи УПА і якому УПА підпорядковується.

... Українська Повстанська Армія була вже від своїх початків будована і організована як надпартійна всеукраїнська військова сила і такою залишилася до сьогодні. В закликах та листівках УПА проголошує свою революційно-боеву програму: - "УПА бореться за Самостійну Соборну Українську Державу, а спільно з іншими поневоленими народами за самостійні національні держави народів на власних

землях. Ми визнаємо право кожного народу: поляків, росіян, чехів та інших - на його власну державу на його власній землі. Ми боремося лише проти імперіалістів і їхніх наймитів. УПА б'є і буде бити всіх тих, хто так чи інакше хоче поневодити Україну."

•/• З листівки до українців Холмщини і Підляшся •/•.

" В рядах Української Повстанської Армії / УПА / боряться українські селяни, робітники та інтелігенція проти гнобителів за національне і соціальне визволення, за новий державний порядок, за новий соціальний лад в Україні.
За знищення більшовицьких колективів і німецьких громадств. За землю для селян без викупу, за вільне господарство, вільне користування продуктами праці.
За те, щоб велика промисловість була національно-державною власністю, а дрібна кооперативно-господарською.
За участь робітника в керівництві фабриками, за фактичний а не комісарсько-партійний принцип в керівництві.
За пошану до праці інтелігенції. За створення таких матеріальних умов праці, щоб інтелігенти без турботи за завтрашній день та про долю сім'ї міг спокійно піддатися культурно-творчій праці, мав потрібні умовини праці, постійно забезпечував своє знання та підвищував свій розумово-культурний рівень.
За свободу друку, слова, думки, віри і світогляду. Проти офіційного накидування оуплякості світоглядоних доктрин і догм.
За повне право національних меншин владати своєю власною за формою і змістом національну культуру.
За рівність усіх громадян України, без огляду на національність в державно-громадських правах та обов'язках, за рівне право на працю, заробіток та відпочинок.
Ми проти того, щоб один народ інші народи "визволяв" "брав в опіку", "давав охорону" і т.п., бо за цими лукавими словами криється гидкий зміст - поневолення, насильство, грабунок. Тому будемо боротися проти російсько-більшовицьких і німецьких загарбників, поки не очистимо України від усіх "опікунів" і "визволителів", поки не здобудемо народньої Української Самостійної Соборної Держави - УССД, в якій накінець, селяни, робітники, інтелігенти, - справді користуватимуться існувати, незалежно і культурно жити і розвиватися та будуть мати владу у своїх руках.

Боримося за те, щоб кожна нація жила вільним життям у власній своїй самостійній державі. Знищення національного поневолення та експлуатації нації нацією, система вільних народів у власних самостійних державах - це єдиний лад, який дасть справедливу розв'язку національного і соціального питання в цілому світі.

Переможено тільки шляхом української національної революції, тільки шляхом всенароднього повстання і збройної боротьби. Тому ніхто не сміє стояти осторонь, приглядатися і чекати".-

/ Микола Лебедь. "УПА" Видання Пресового Бюро УГВР 1946 рік./

" - УКРАЇНСКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ (УПА) не є політична партія. Це є збройна політична сила всього українського народу. Кожен воїн УПА без різниці в політичних поглядах, світогляді і віровизнанні бореться за У К Р А Ї Н С Ь К У С А М О С Т І Ї Н У С О Б О Р Н У Д Е Р Ж А В У під політичним керівництвом УГВР."

С Л А В А У П А ! С Л А В А ЇЇ Б І Т Ц Я М !

С Л А В А У Г В Р !

ЦІЛІ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ПОЛІТИКИ НА УКРАЇНІ І ЗАВДАННЯ НАШОЇ БОРОТЬБИ.

І. Сталінсько-большевицька окупаційна політика на Україні виявляється в наступних напрямках:

- а) В політичному поневоленні українського народу, що в загальному зводиться до ліквідації української самостійної державності та ліквідації, великих самостійницьких змагань і спровадження українського питання до poziomu регіональної адміністративної округи Росії;
- б) В культурній асиміляції, цебто в намаганні найперше денацио-налізувати українство, а потім зрусифікувати шляхом накинених українському народові російської мови, культури, патріотизму, традиціоналізму, расизму й месіанства з метою перевиховання народу і створення нової совєтської ментальності людини - робота;
- в) В господарській експлуатації, яка виявляється в колоніальному становищі України у відношенні до московської метрополії у грабіжництві наземних і підземних багатств та в індивідуальній експлуатації працюючих масів України, через надмірну працю і нужденну зарплату;
- г) В поліційному терорі, що засобом збірної та зокрема родинної офіційної відповідальності, переселеннями в пустині Сибіру й Казахстану, засланням до північних конц-таборів, тюрмами і розстрілами, а далі облавами на людей, шантажем, провокацією і доноситством придушує і параліжує намагання народу знаменитися з під ненависного ярма.

II. У відповідь на жорстоку большевицьку окупацію український народ проводить революційно-визвольну боротьбу, яка виявляється:

- а) В підпільно-революційній політичній боротьбі зорганізованого національного активу з метою підготовки і проведення проти большевицької національної революції;
- б) В збройно-революційній самооборонній акції українських повстанських загонів, що силою своєї зброї охороняють населення перед терором енкаведівських опричників та паралізують намагання окупанта реалізувати свою окупаційну політику;
- в) В загальному опорі населення у зв'язку з насильним накидуванням большевицьких експлуатаційних та протинародних суспільно-державних планів та експериментів;
- г) В солідарності співдії, жертвенності, посвяті і героїзмові всіх суспільних верств у боротьбі з кривавим наїздником;

3. За українським народом 26 років боротьби з російсько-большевицьким окупантом. На тому героїчному шляху він поніс велитенські жертви з людей, а зокрема в керівних національно-політичних кадрах. Загинули з рук ворога вожді народу, люди науки, письменники й поети, загинули або пропали без вісти сотні тисяч найбільш національно свідомих земляків, померли голодом смертю мільйони селян, робітників і інтелігенції. Великий рахунок втрат жде свого вирівнювання.

4. Зокрема завзятася московсько-большевицькі окупанти терором знищити населення західних земель України. Не маючи змоги добратися до своїх отруйних ідей до народних мас, вони наклали сюди тисячі своїх агентів, що методами найбільш кривавого терору почали навертати земляків на свою большевицьку віру. Та населення західних областей України не зламалося, а чудово доказує свою національну зрілість. В нерівному змаганні хоч і платять велитенські жертви, все ж переможе прямує до мети.

з українських політичних партій, що давніше діяли на українських землях не залишилися на полі бою жодна: вони або емігрували, або припинили свою діяльність, або включилися в один революційний фронт, що сьогодні консолідований веде народ до перемоги.

/ з Декларації Проводу ОУН 1945 р. /

РОЗПОДІЛ РОСІЇ, ЧИ ТІЛЬКИ ЗМІНА УСТРОЮ ?

/ УПС / - З наростанням антагонізму між західним демократичним світом а тоталітарною советською Росією - особливого значення набирав питання принципів, за якими повинні бути впорядковані відносини на сході Європи на випадок знищення там існуючої державної системи. Йдеться про створення на терені сучасного СССР такого порядку, щоб раз на все зліквідувати постійну загрозу для миру у світі, якою є агресивна комуністична ідеологія, тісно пов'язана з імперіалістично-месіаністичним російським націоналізмом.

Наростаючий конфлікт Заходу з Росією втягає в свою орбіту зовсім природньо всі народи, що опинилися під пануванням, чи у сфері впливів російської імперії. Різ лона, що в цьому знагу двох світів, де будуть безпосередньо заторкнуті інтереси поневолених Росією народів - вони не можуть остатися тільки об'єктом подій. Це відноситься не тільки до сучасного періоду боротьби, коли поневолені народи є виразним суб'єктом подій, але передусім до періоду формування нової дійсності по знищенні східної імперіалістичної тиранії. В такому відношенні перед тими народами стоїть вже сьогодні невідхильне завдання виразно окреслити свої позиції та визначити чітко принципи побудови нового ладу. При тому, від того, наскільки поневолені народи зуміють зберегти за собою самостійність своїх позицій та незалежність своєї збройової боротьби від посторонніх сил, - залежатиме їхня вільна існування у майбутньому.

Ця проблема набирав надзвичайного значення, коли ми докладно проаналізуємо розмовні тенденції політичної ситуації у світі і пізнаємо, наскільки вона укладається корисно для нас, а наскільки вона кде ворожа з нашими цілями. В цьому місці цікавить нас це друге питання. Його значення і всі зв'язки з ним небезпечно стають ясними, коли ми сконфронтуємо наші політичні цілі з цілями тієї частини світу, яка зайняла виразні антикомуністичні позиції.

Яке ж є ціле боротьби народів східної та середньої Європи та Азії ? Це є передусім повалення існуючого ладу на цих теренах і повна ліквідація російської імперії шляхом її розподілу на незалежні національні держави. Російська імперія без огляду на свою часову державну форму і бару свого з'явлю, є ворогом ч.і всіх поневолених народів. Передумовою існування незалежних національних держав у східній і середній Європі та Азії є відступання кордонів Росії до етнотрадічних меж російського народу з повним звільненням з під його безпосереднього, чи посереднього впливу всіх народів сучасної советської Росії.

Така концепція є не тільки доцільною і справедливою, але вона дає також нову гарантію, що Росія перестане бути постійною загрозою миру в світі.

Які ж є цілі і плани західного світу ?

Наскільки можна опиратися на зазначення, зроблені на основі різних публікацій, розмов і т.д., то треба припустити, що західні держави йдуть передусім про ліквідацію тоталітарного комуністичного устрою. Визначившись загрозою, яка насувається зі Сходу, західний світ розглядає її тільки під одним поглядом,

а саме агресивної комуністичної системи, накинutoї Росією подібно, як це було в випадку гітлеризму в Німеччині і фашизму в Італії. Західний світ бачить Росію як одну неподільну цілість і не хоче зглябити следної східно-європейської проблеми. Своє завдання бачив би захід сповненим, коли б на теренах сучасного СРСР була ліквідована комуністична тоталітарна система і був встановлений демократичний російський уряд. Розподіл Росії вважається недоцільним, бо це могло б ускладнити там політичну ситуацію.

Як бачимо з того, цілі поневолених народів і цілі західного світу являють собою дві різні концепції впорядкування відносин на сході Європи. Намагання зреалізувати концепцію, висунуту західними державами, може бути дуже загрозливе у своїх наслідках, бо замість позитивної розв'язки східно-європейського питання, наступило б ще більше загострення ситуації. Бо тоді поневолені народи були б змушені далі продовжувати свою визвольну боротьбу, а т.зв. демократична російська імперія зразу станула б на шлях традиційного російського імперіалізму. Це стало б джерелом дальших неспокоїв та нових воєн.

Тому теж у своїй політичній акції за кордоном представники поневолених Росією народів повинні рішуче протиставитись таким намаганням і тенденціям. Західний світ мусить вже остаточно усвідомити собі цей факт, що усунення загрози з боку Росії є можливе тільки тоді, коли перестане існувати російська імперія і що всякі спроби виграти з нею війну, будуть завжди безуспішні, коли не будуть узгоджені інтереси поневолених народів. На сході Європи немає і не буде ніколи для нікого ні колоній, ні теренів для інших видів експлуатації. Теж ніколи не знайде там прихильників ідея неподільної Росії. Кожна зовнішня сила, яка зв'яжеться з тією ідеєю, знайде на сході Європи тільки противників і буде там так зненавиджена, як є зненавиджена російська імперія та в результаті понесе повну поразку. Приклади з історії про це дуже виразно говорять.

Успіх започаткованої антикомуністичної кампанії буде тільки тоді забезпечений, коли буде налагоджена співпраця заінтересованих держав з народами східної і середньої Європи та Азії. Бо це є вразливе місце російської імперії і удар туди буде завжди певний і смертельний.

"- Наша визвольна концепція - це орієнтація на власні революційні сили поневолених большевицьким імперіалізмом народів-націй, на Визвольну Революцію Народів в справі ОУН і кожного її члена.

Лише Визвольна Революція Народів поневолених московськими партійними сатрапами-імперіалістами знищить тюрму народів - СРСР на місце якої повстануть вільні, самостійні, ні від кого незалежні національні держави народів-націй!"

ПРАЦІВІ ФАКТИ.

Тут подаємо витяг з листа надісланого до нас з Мюнхену. Цей лист пише звичайна пересічна людина, яка знаходиться по за волюнтаризму партійних, угрупованих і течій.

Автор правдиво висвітлює те, що діється на українських землях, та розкриваючи читачам правду відмакує всі темні шкідливі дії зграї різних опортуністів, адміністраторів, демагогів та "демократів", які розпосереджують брехню, плітки, наклепи та лайки на УГДР, УНА, ОУН серед української еміграції.

... Новості і тут різні. Найбільш будуючі і радісні - це прибуваючі наші хлопці. Їхні пережиття це надлюдський героїзм, а факти, що їх вони подають про нашу рідну Батьківщину і Рідних, це цемент, який нас повинен далі сціпляти у велику будову і велику працю. Нам, відірваним від рідних, здається часом, що там ми пронаці і що ті, які там осталися, вже викінчені або викінчуються. Однак є зовсім противно і ситуація в Краю є далеко краща, як це ми досі знали. І як Всемогучий дасть швидко зміну в світі, ми будемо певні, що там стає велика зорганізована армія під проводом тільки УГЕР і ОУН, яка закріпить нашу вічну революцію. Прибуваючі відділи чи окремі люди УПА повинні своєю появою і героїзмом ділати на тих "демократів" і амбіціонерів, щоб спам'яталися та зрешті покинули ті дурні лайки і плітки. Досі ще цього не видно і це найбільше мене болять.

Прибуваючих хлопців крадуть нам мельниківці. Ця зграя старається в різний спосіб ловити й заманивати хлопців у свою партію. Нпр. на кордоні Пассау і Лінці вони послали свою банду біля 30 осіб яка мала ловити хлопців. Був випадок, що зловили 9 уністів, які незорієнтовані вірили "добрим українцям", а коли зорієнтувалися і зловили зв'язок з нами, подякували їм за опіку і відійшли. Але мельниківці вкрали бодай їм архів (20 денників, знімки, летючки і тим под.) і до сьогодні, а минає вже 2 місяці, архів пропав ... Подібно було і в Лінці. У Пассау мельн. зграя посиділа біля тижня, проїла великі гроші, ходили з пілками, бейскетування, а по тижні втікли. - Недавно знов прийшов один повстанець, то йому давали до виповнення анкетний листок, в якому він мав би заявити за ними і написати, що в Краю немає жодних бандерівців ані УГЕР. За таке свідчення пропонують добре їсти, вератися і гроші. - Всіх наших хлопців тут буде біля 200: одні є в американському полоні, інші на волі, а ще інші в тюрмі.

Хочу вам розповісти ще один факт. Було це на днях! До наших хлопців, які є в американському полоні, вибралися панове Мудрий і Матчак, взявши зі собою "з ласки" нашого Юрія Калину. Ця комісія мала виконати перед американцями безсумнівно українство і т. д. наших хлопців. Панове з ЦРУ ставили хлопцям різні питання, на пр. хто в Краю властиво є, яка сила нашої армії і т.п. Американці, яких було багато, між якими були різні журналісти, хочки ще обсервували й запитували. В певному моменті нашого Юрія підняли воєнки з УПА і почали між собою шептати. Тоді Юрій виступив наперед і привітався з ними. Всі уністи стали перед ним на струнко, як перед командиром. Юрій тоді всім представився, що мовляв, він є такий то і такий майор УПА і прийшов до них, щоб передати їм привіт від ЗН УГЕР, від Проводу ЗН ОУН і від Провідника. Американці і панове ЦРУ не знали зразу, що сталося, але бачучи, що всі уністи стоять на струнко, взяли і собі руки "по швам". Потім почали швидко все занекувати, виявляючи між собою великий подив з приводу того інциденту. Панове Мудрий і Матчак сильно зобов'язалися, бо вони в своїх записках і протоколах прокустали багато того, що говорив нам Юрій й старшини про дійсну ситуацію в Краю. Але вони не знали того, що між "американцями" були тож журналісти українські і польські, які все чули й розуміли та все записали.

Зрештою про дійсну ситуацію в Краю написали самі учасники рейду одвертий лист старшому Бульбої, а тепер хочуть, що керуватимуть дружки і почнуть періхити голоту. ... Кілька днів тому прийшов брат ..., це мій краєв, він - як білий риба, приніс мені багато новостей ...

Яр - Ізіна

ОДИН ІЗ БАГАТЬОХ НАШИХ РАХУНКІВ БОЛЬШЕВИЦЬКИМ КАТАМ.

До большевицьких катів український народ має безліч рахунків, які мусять вони сплатити, як борг перед Україною. В цьому невеличкому рахунку ми подаємо деякі матеріали, що скоронилися в чисельних документах нашої революційно-визвольної боротьби та в пам'яті живих свідків тих кривавих подій, що їх так брутально чинять большевики на Україні, рятуючи "великопросторну" тюрму народів СССР і її поневолюючого центру - Москву.

1. В серпні м-ці 1941 року при насильній евакуації молоді, віком від 12 до 16 років з районів: Фастівського, Васильківського, Білоцерківського, Таращанського, Уманського, Корсунського, Сквирського, Смілянського, Цвітківського та інших, большевики, за відсутністю транспортних засобів на Дніпрі, силою кулеметів загнали в Дніпро молодь і змусили її перепливати Дніпро шириною до 900-1000 м. В такій переправі брало участь на відтинку Ржищів-Канів 19 тис. юнаків. З них утопилося в Дніпрі 1200. Трупи невинних дітей ще на весні 1942р. висовували селяни придніпровських сіл Херсонщини:

Великі і Малі Лепетихи, Карат-Дубина, Кочкарівка, Камінна, Каховка.

2. В Сталіно, в цехах Путиловського заводу о 4-ій год.ранку, коли німці оточили це місто, енкаведисти / щоб евакуована укр.молодь з Правобережжя і Лівобережжя не дісталася до рук німців /, за 3 год. розстріляли 4800 хлопців і дівчат. Трупи облили бензином, запалили, а самі втекли. Згорів завод і трупи.

3. В Харкові, перед самою втечею, большевики протягом 6 днів заарештували 5000 українців і спалили їх в будинках НКВД живцем. Населення, яке кинулося до рятуку невинних жертв, було розстріляне енкаведистами з кулеметів.

4. У Львові, незадовго після оголошення війни енкаведисти замордували 12000 нівчому неповинних людей.

5. В Єлисаветграді (тепер Кіровоград) в околиці місцевості Ново-Олексіївка, в підвалах Заготскотпункта червоні кати розстріляли 1244 особи.

6. Там же, в Єлисаветграді, м. Капітанівка на цукроварні розстріляно 820 робочих, які відмовилися евакуюватися.

7. В Умані, під видом евакуовання, в підвали школи загнали сталінські опричники, замурували і задусили 2000 осіб.

8. В Севастополі, в підвалах військового шпиталю затоплено водою з водотягів тяжкоранених червоноармійців - 6480 осіб.

9. В Вінниці, по втечі большевиків відкопано з могили т.зв. "військового будівничого майдану" понад 10 000 трупів, замордованих українців під час еховщини. Скільки ж там всіх замордованих енкаведистами - нікому не відомо, бо всі могили не розкопані. Нараховується, що приблизно 70 000 трупів в під землей.

10. В Одесі також з 1943 р. розпочато розкопку братніх могил невинно убитих енкаведистами. Було виявлено лише покищо 4 великих могили, у яких по підрахунках лежало до 17 000 трупів.

11. В Криму під Симферополем лежить убитих від руки катів України 4112 осіб робітників, селян і інтелігенції, що відмовилися покидати рідні землі, під час втечі большевиків за Сталінград.

12. В Криму, за часів червоного терору, ще по наказу Леніна, в 1921 - 23 році було розстріляно 25 000 українців. Терор проводив Беля-Кун.

13. В Києві, на Сирії, Даринці та на " Собачій тропі" і в "Бабиному Яру" за часів "знаменитої" еховщини розстріляно 58 000 осіб.

14. В Макоївці і Єнакєво, в Лисичинську і Горловоці при відступі розстріляла большевицька зграя 23 000 шахтарів Донбасу. Трупи вкинуті до копанень, а копаньні зірвані і знищені.